

Odpowiedzialność rodzicielska - Chorwacja

SPIS TREŚCI

- 1 Co w praktyce oznacza termin prawny „władza rodzicielska”? Jakie prawa i obowiązki ma osoba sprawująca władzę rodzicielską?
- 2 Kto z reguły sprawuje władzę rodzicielską nad dzieckiem?
- 3 Jeżeli rodzice nie są w stanie lub nie chcą sprawować władzy rodzicielskiej nad dzieckiem, czy można wyznaczyć inną osobę w ich zastępstwie?
- 4 Jak rozwiązana jest kwestia przyszłej władzy rodzicielskiej w przypadku rozwodu lub separacji rodziców?
- 5 Jeżeli rodzice zawrą porozumienie w sprawie władzy rodzicielskiej, jakie formalności należy spełnić, aby było ono prawnie wiążące?
- 6 Jeśli rodzice nie mogą dojść do porozumienia w sprawie władzy rodzicielskiej, jakie są inne środki rozwiązania sporu bez konieczności oddawania sprawy do sądu?
- 7 Jeśli rodzice udadzą się do sądu, w jakich sprawach dotyczących dziecka może decydować sędzia?
- 8 Jeśli sąd powierzy wyłączną władzę rodzicielską jednemu z rodziców, czy oznacza to, że rodzic ten może decydować we wszystkich sprawach dotyczących dziecka bez wcześniejszego porozumienia z drugim rodzicem?
- 9 Co w praktyce oznacza decyzja sądu o powierzeniu rodzicom wspólnej opieki nad dzieckiem?
- 10 Do jakiego sądu lub organu należy się zwrócić z wnioskiem w sprawie władzy rodzicielskiej? Jakie formalności należy spełnić i jakie dokumenty dołączyć do wniosku?
- 11 Jaką procedurę stosuje się w takim przypadku? Czy można zastosować procedurę nadzwyczajną?
- 12 Czy można uzyskać pomoc prawną na pokrycie kosztów postępowania?
- 13 Czy od decyzji w sprawie władzy rodzicielskiej przysługuje odwołanie?
- 14 W niektórych przypadkach może zachodzić konieczność wystąpienia do sądu lub innego organu o wykonanie decyzji w sprawie władzy rodzicielskiej. Jaka procedura ma zastosowanie w takim przypadku?
- 15 Co należy zrobić, aby orzeczenie dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej wydane przez sąd w jednym państwie członkowskim zostało uznane i wykonane w drugim państwie członkowskim?
- 16 Do którego sądu w danym państwie członkowskim należy się zwrócić, aby wnieść środek zaskarżenia od postanowienia o uznaniu orzeczenia dotyczącego odpowiedzialności rodzicielskiej wydanego przez sąd w innym państwie członkowskim? Jaka rodzaj postępowania ma zastosowanie w takich sytuacjach?
- 17 Jakie prawo zastosuje sąd w postępowaniu w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej w sytuacji, gdy dziecko lub strony nie mieszkają w danym państwie członkowskim lub są obywatelami różnych państw?

1 Co w praktyce oznacza termin prawny „władza rodzicielska”? Jakie prawa i obowiązki ma osoba sprawująca władzę rodzicielską?

Odpowiedzialność rodzicielska (inaczej władza rodzicielska) oznacza obowiązki, powinności i prawa rodziców w zakresie ochrony praw osobistych oraz majątkowych dziecka, a także zobowiązanie do dbania o dobro dziecka. Rodzice są zobowiązani do wykonywania władzy rodzicielskiej stosownie do potrzeb i możliwości rozwojowych dziecka. Żadne z rodziców nie może zrzec się

prawa do wykonywania władzy rodzicielskiej. Rodzice są zobowiązani do omawiania i uzgadniania poszczególnych aspektów wykonywania władzy rodzicielskiej z dzieckiem stosownie do jego wieku i stopnia dojrzałości.

Władza rodzicielska obejmuje prawo i obowiązek ochrony praw osobistych dziecka do zdrowia, rozwoju, opieki i ochrony, wychowania i kształcenia, kontaktów z rodzicami i wyboru miejsca zamieszkania, a także prawo i obowiązek sprawowania zarządu majątkiem dziecka. Władza rodzicielska obejmuje również prawo i obowiązek zapewnienia poszanowania praw osobistych i majątkowych dziecka oraz reprezentowania jego interesów.

2 Kto z reguły sprawuje władzę rodzicielską nad dzieckiem?

Rodzice są uprawnieni i zobowiązani do wspólnego i zgodnego wykonywania władzy rodzicielskiej na równych zasadach. Jeżeli rodzice nie zamieszkują wspólnie na stałe, są zobowiązani do uzgodnienia kwestii związanych z wykonywaniem władzy rodzicielskiej poprzez sporządzenie planu wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej. Kwestie związane ze wspólnym wykonywaniem władzy rodzicielskiej mogą zostać uregulowane również przez sąd, który wyda orzeczenie w tej kwestii na podstawie uzgodnień przyjętych przez rodziców w planie wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej. Wykonując władzę rodzicielską wspólnie, rodzice mają obowiązek dążyć do rozwiązywania wszelkich kwestii w drodze porozumienia.

Każde z rodziców może wykonywać władzę rodzicielską samodzielnie w pełnym zakresie, częściowo lub w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia określonej kwestii o istotnym znaczeniu dla dziecka. W powyższych sytuacjach prawo drugiego z rodziców do wykonywania władzy rodzicielskiej może zostać ograniczone wyłącznie na mocy orzeczenia sądu – wydając takie orzeczenie, sąd kieruje się dobrem dziecka. Jeżeli rodzice wspólnie wykonywali władzę rodzicielską przed śmiercią któregoś z nich, jedno z rodziców pozostające przy życiu obowiązane jest wykonywać władzę rodzicielską samodzielnie, przy czym jeżeli drugie z rodziców zmarło lub zostało uznane za zmarłego, prawo do wykonywania władzy rodzicielskiej przez tego z rodziców pozostającego przy życiu, nie wymaga potwierdzenia na mocy orzeczenia sądu. Jeżeli rodzicom nie udało się osiągnąć porozumienia w kwestii planu wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej ani przyjąć alternatywnego rozwiązania w postępowaniu sądowym, każde z rodziców może samodzielnie wykonywać władzę rodzicielską, o ile sąd potwierdzi ich prawo do wykonywania takiej władzy, wydając orzeczenie w tym zakresie. W takim przypadku sąd jest zobowiązany do szczególnego uwzględnienia postawy tego z rodziców, które wyraziło gotowość do współpracy i było skłonne zawrzeć porozumienie w kwestii wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej.

3 Jeżeli rodzice nie są w stanie lub nie chcą sprawować władzy rodzicielskiej nad dzieckiem, czy można wyznaczyć inną osobę w ich zastępstwie?

Jeżeli któreś z rodziców jest osobą małoletnią lub ubezwłasnowolnioną w określonym zakresie wykonywania władzy rodzicielskiej, przysługujące mu prawo do wykonywania władzy rodzicielskiej ulega zawieszeniu z uwagi na wystąpienie przeszkód prawnych. W okresie obowiązywania zawieszenia praw to jedno z rodziców może sprawować codzienną opiekę nad dzieckiem samodzielnie, wspólnie z drugim z rodziców dziecka lub wspólnie z opiekunem ustanowionym zgodnie z przepisami ustawy o rodzinie (Obiteljski zakon), regulującymi kwestie związane z ustanawianiem opiekuna. To jedno z rodziców nie jest uprawnione do reprezentowania dziecka, a jeżeli zostało ubezwłasnowolnione, nie może reprezentować dziecka w zakresie, w jakim zostało ubezwłasnowolnione. W takiej sytuacji dziecko będzie reprezentowane przez drugie z rodziców lub opiekuna, przy czym opiekun będzie zobowiązany do wykonywania woli drugiego z rodziców.

Jeżeli rodzice dziecka lub jedno z rodziców dziecka i opiekun nie będą w stanie osiągnąć porozumienia co do reprezentowania dziecka w kwestiach mających dla niego istotne znaczenie, na wniosek dziecka, któregoś z rodziców lub opiekuna sąd wyda postanowienie w postępowaniu nieprocesowym, w którym wskaże osobę do reprezentowania dziecka w danej sprawie.

Na wniosek dziecka, któregoś z rodziców lub ośrodka pomocy społecznej sąd wyda postanowienie w postępowaniu nieprocesowym zawieszające wykonywanie władzy rodzicielskiej (z uwagi na wystąpienie przeszkód faktycznych), jeżeli którekolwiek z rodziców jest nieobecne lub zamieszkuje pod nieznanym adresem bądź jeżeli którekolwiek z rodziców nie może – ze względów obiektywnych – przez dłuższy czas wykonywać władzy rodzicielskiej. To jedno z rodziców nie może wykonywać władzy rodzicielskiej w okresie, na jaki sąd z powyższych powodów zawiesił przysługujące mu prawo do wykonywania władzy rodzicielskiej. W okresie zawieszenia prawa do wykonywania władzy rodzicielskiej władzę rodzicielską wykonuje samodzielnie drugie z rodziców albo ustanawia się opiekuna dla dziecka zgodnie z przepisami ustawy o rodzinie. W odpowiedzi na wniosek złożony przez dziecko, jednego z rodziców, którego prawo do wykonywania władzy rodzicielskiej zostało zawieszone, lub ośrodek opieki nad dziećmi sąd wyda postanowienie w postępowaniu nieprocesowym uchylające zawieszenie władzy rodzicielskiej z uwagi na ustanie przesłanek faktycznych uzasadniających to zawieszenie.

Jeżeli rodzice wspólnie wykonywali władzę rodzicielską, a następnie jedno z nich zmarło, drugie z rodziców pozostające przy życiu kontynuuje wykonywanie władzy rodzicielskiej samodzielnie. W razie śmierci jednego z rodziców samodzielnie wykonującego władzę rodzicielską sąd – na wniosek dziecka, drugiego z rodziców pozostającego przy życiu lub ośrodka opieki nad dziećmi –

wyda postanowienie w postępowaniu nieprocesowym, na mocy którego powierzy wykonywanie władzy rodzicielskiej drugiemu z rodziców pozostającemu przy życiu, jeżeli stwierdzi, że będzie to służyło dobru dziecka. W razie śmierci obojga rodziców opiekuna dla dziecka wyznaczy ośrodek opieki nad dziećmi. W okresie, w którym jedno z rodziców wykonujące władzę rodzicielską pozostaje przy życiu, może ono wyznaczyć osobę, którą uznaje za najodpowiedniejszą do sprawowania opieki nad dzieckiem na wypadek jego śmierci, na mocy testamentu lub aktu notarialnego [akt ten określa się w języku chorwackim mianem *antecipirana naredba* („decyzja podjęta z wyprzedzeniem / polecenie dokonane z wyprzedzeniem”)]. W razie wyznaczenia opiekuna dziecka na wypadek śmierci jednego z jego rodziców bierze się pod uwagę opinię dziecka i wolę jednego z rodziców pozostającego przy życiu, chyba że wystąpią przesłanki pozwalające przypuszczać, iż uwzględnienie opinii dziecka / woli tego z rodziców nie będzie służyło dobru dziecka.

Zgodnie z art. 224 ustawy o rodzinie należy ustanowić opiekuna dla dziecka w razie śmierci jego rodziców lub ich zaginięcia, jeżeli rodzice dziecka są nieznani lub w gdy zamieszkiwali oni pod nieznanym adresem przez co najmniej jeden miesiąc; w razie pozbawienia rodziców dziecka prawa do wykonywania władzy rodzicielskiej; w przypadku gdy rodzice dziecka, ubezwłasnowolnieni w zakresie uniemożliwiającym im wykonywanie władzy rodzicielskiej, nie wywiązali się z obowiązku wyznaczenia opiekuna spełniającego odpowiednie kryteria lub wyrazili zgodę na przysposobienie dziecka. Zgodnie z art. 225 ustawy o rodzinie ośrodek opieki nad dziećmi jest właściwy w zakresie podjęcia decyzji o umieszczeniu dziecka pod opieką i wyznaczenie jego opiekuna. O ile przepisy ustawy o rodzinie nie stanowią inaczej, ośrodek opieki nad dziećmi może powierzyć dziecko opiekunowi, innej osobie, rodzinie zastępczej, domowi dziecka lub podmiotowi prawnemu prowadzącemu działalność społeczną, które będą sprawowały nad nim codzienną opiekę.

Środki służące ochronie praw osobistych dziecka i jego dobra zostaną zastosowane na podstawie opinii biegłego w razie stwierdzenia, że doszło do naruszenia praw osobistych i dobra dziecka, lub w razie podejrzenia, że doszło do zagrożenia praw, rozwoju i dobra dziecka. Uznaje się, że doszło do zagrożenia praw dziecka, jeżeli opieka nad dzieckiem jest sprawowana w nieodpowiedni sposób, jeżeli dziecko boryka się z trudnościami o charakterze psychospołecznym (co znajduje odzwierciedlenie w jego zachowaniu, problemach emocjonalnych, problemach w szkole lub innych problemach związanych z procesem jego dorastania) lub jeżeli zaistnienie powyższych okoliczności można uznać za prawdopodobne.

Aby zapewnić należytą ochronę praw i dobra dziecka, ośrodek pomocy społecznej może:

1. wdrożyć środek nadzwyczajny w celu odseparowania dziecka i zapewnić mu zakwaterowanie poza domem rodzinnym;
2. wydać ostrzeżenie w związku z popełnieniem błędu lub dopuszczeniem się zaniedbania przy wykonywaniu władzy rodzicielskiej;
3. zapewnić rodzicom możliwość skorzystania ze specjalistycznej pomocy oraz ze wsparcia w zakresie wykonywania władzy rodzicielskiej; oraz
4. umożliwić rodzicom skorzystanie z szeroko zakrojonego wsparcia specjalistycznego oraz objęcie nadzorem działań wykonywanych przez nich w ramach władzy rodzicielskiej.

Aby zapewnić należytą ochronę praw osobistych i dobra dziecka, sąd może:

1. tymczasowo powierzyć obowiązek sprawowania opieki nad dzieckiem innej osobie, rodzinie zastępczej lub instytucji opieki społecznej;
2. wydać zakaz zbliżania się do dziecka (*zabrani približavanja djetetu*);
3. pozbawić rodziców prawa do zamieszkiwania we wspólnym gospodarstwie domowym z dzieckiem i powierzyć obowiązek sprawowania codziennej pieczy nad dzieckiem innej osobie, rodzinie zastępczej lub instytucji opieki społecznej;
4. udzielić wsparcia w wychowywaniu dziecka, jeżeli boryka się ono z problemami behawioralnymi, umieszczając je w rodzinie zastępczej lub w instytucji opieki społecznej; lub
5. pozbawić rodziców prawa do wykonywania władzy rodzicielskiej.

W ustawie o rodzinie, w rozdziale poświęconym ochronie praw i dobra dziecka ustanowiono przepisy regulujące kwestie związane z zapewnianiem dziecku tymczasowego zakwaterowania lub tymczasowym umieszczeniem dziecka pod opieką innej osoby, pozbawianiem rodziców prawa do zamieszkiwania we wspólnym gospodarstwie domowym z dzieckiem itp.

4 Jak rozwiązana jest kwestia przyszłej władzy rodzicielskiej w przypadku rozwodu lub separacji rodziców?

Kwestie związane z władzą rodzicielską mogą zostać uregulowane w planie wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej lub orzeczeniem sądu.

Plan wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej jest porozumieniem pisemnym pomiędzy rodzicami, określającym sposób wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej w sytuacji gdy rodzice dziecka nie zamieszkują na stałe w tym samym gospodarstwie domowym jako rodzina. W planie wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej należy wskazać:

1. miejsce i adres, pod którym zamieszkuje dziecko;
2. czas, jaki dziecko ma spędzać z każdym z rodziców;
3. sposoby wymiany informacji w kwestii zgody wymaganej przy podejmowaniu istotnych decyzji na temat dziecka i przy wymianie istotnych informacji dotyczących dziecka;
4. wysokość świadczenia alimentacyjnego, do wypłacania którego zobowiązane jest to z rodziców, z którym dziecko nie zamieszkuje; oraz
5. tryb rozstrzygania przyszłych kwestii spornych. Rodzice mają obowiązek sporządzić plan wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej samodzielnie lub w ramach obowiązkowych konsultacji rodzinnych bądź mediacji rodzinnej.

Jeżeli rodzice nie osiągnęli porozumienia w kwestii planu wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej lub jeżeli sąd nie zatwierdził tego planu, każde z rodziców lub dziecko mogą wytoczyć powództwo, wnosząc o rozstrzygnięcie wszelkich kwestii dotyczących tego, z którym z rodziców dziecko będzie zamieszkiwać, sposobów wykonywania władzy rodzicielskiej, kontaktów dziecka z drugim z rodziców lub kwestii związanych z lożeniem na utrzymanie dziecka. W postępowaniu przeprowadzonym w celu określenia, z którym z rodziców dziecko będzie zamieszkiwało, oraz ustalenia kwestii dotyczących wykonywania władzy rodzicielskiej lub kontaktów dziecka z drugim z rodziców sąd nie będzie związany żądaniami stron. Sąd może wydać orzeczenie rozstrzygające, z którym z rodziców dziecko będzie zamieszkiwało, określające sposoby utrzymywania przez dziecko kontaktów z drugim z rodziców i regulujące kwestie dotyczące wykonywania władzy rodzicielskiej na podstawie porozumienia między rodzicami, jeżeli uzna, że takie porozumienie służy dobru dziecka.

Sąd rozstrzygnie z urzędu, z którym z rodziców dziecko będzie zamieszkiwało, wskaże, w jaki sposób należy wykonywać władzę rodzicielską, określi tryb utrzymywania przez dziecko kontaktów z drugim z rodziców oraz ustali wysokość świadczeń alimentacyjnych na rzecz dziecka, wydając orzeczenie stwierdzające trwałe i zupełne rozkład pożycia małżeńskiego, orzeczenie unieważniające małżeństwo lub wyrok orzekający rozwód; sąd ustali wskazane powyżej kwestie z urzędu również w innych przypadkach, w których rodzice nie zamieszkują wspólnie, lub wydając orzeczenie w sprawie o zaprzeczenie macierzyństwa lub ojcostwa, jeżeli wydanie takiego orzeczenia jest możliwe i konieczne, biorąc pod uwagę rezultat postępowania sądowego i okoliczności faktyczne sprawy.

5 Jeżeli rodzice zawrą porozumienie w sprawie władzy rodzicielskiej, jakie formalności należy spełnić, aby było ono prawnie wiążące?

Aby plan wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej stał się wykonalny, należy go w postępowaniu nieprocesowym przekazać sądowi, dzięki czemu sąd będzie mógł zapoznać się z jego treścią i zatwierdzić lub odrzucić plan zgodnie z przepisami ustawy o rodzinie. Plan wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej można zmienić w celu dostosowania go do wieku i stopnia dojrzałości dziecka lub wówczas gdy wprowadzenie poprawek jest uzasadnione z uwagi na istotną zmianę okoliczności sprawy. W razie zmiany planu należy go w postępowaniu nieprocesowym przekazać sądowi, aby umożliwić mu zapoznanie się z jego treścią oraz zatwierdzenie lub odrzucenie poprawek.

Sąd może wydać orzeczenie rozstrzygające, z którym z rodziców dziecko będzie zamieszkiwać, określające sposoby utrzymywania przez dziecko kontaktów z drugim z rodziców i regulujące kwestie dotyczące wykonywania władzy rodzicielskiej na podstawie porozumienia między rodzicami, jeżeli uzna, że takie porozumienie służy dobru dziecka. Jeżeli rodzice zdecydują się wspólnie wykonywać władzę rodzicielską, w porozumieniu tym należy uregulować wszystkie istotne kwestie poruszone w planie wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej. Jeżeli chodzi o możliwość orzeczenia sądu lub zmiany jego treści, orzeczenie sądu wydane na podstawie zawartego między rodzicami porozumienia dotyczącego wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej będzie wywoływało takie same skutki prawne jak plan wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej zatwierdzony przez sąd. Nie wymaga się, aby orzeczenie regulujące kwestie związane z wykonywaniem władzy rodzicielskiej lub kontaktami dziecka z drugim z rodziców zawierało uzasadnienie, jeżeli sąd wydał je na podstawie porozumienia, o którym mowa powyżej, dotyczącego wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej zawartego między rodzicami.

6 Jeśli rodzice nie mogą dojść do porozumienia w sprawie władzy rodzicielskiej, jakie są inne środki rozwiązania sporu bez konieczności oddawania sprawy do sądu?

Jeżeli rodzice nie osiągną porozumienia w kwestii planu wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej, ośrodek pomocy społecznej zachęci ich do podjęcia wysiłków na rzecz wypracowania takiego porozumienia w ramach mediacji rodzinnej, chyba że

sprawa nie podlega ustawowym wymogom w zakresie mediacji. Jeżeli rodzice zamierzający uzyskać rozwód nie osiągną porozumienia w kwestii planu wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej, ośrodek pomocy społecznej poinformuje ich, że w postępowaniu rozwodowym wszczętym z powództwa któregośkolwiek z małżonków sąd z urzędu:

1. wyda orzeczenie określające, z którym z rodziców dziecko będzie zamieszkiwało, oraz regulujące kwestie związane z wykonywaniem władzy rodzicielskiej, kontaktami dziecka z drugim z rodziców i świadczeniami alimentacyjnymi na rzecz dziecka;
2. zapewni dziecku możliwość wyrażenia opinii zgodnie z przepisami ustawy o rodzinie; oraz
3. wyznaczy kuratora procesowego (*posebni skrbnik*) dla dziecka zgodnie z przepisami ustawy o rodzinie.

7 Jeśli rodzice udadzą się do sądu, w jakich sprawach dotyczących dziecka może decydować sędzia?

Zgodnie z art. 413 ustawy o rodzinie sąd rozstrzygnie z urzędu, z którym z rodziców dziecko będzie zamieszkiwało, wskaże, w jaki sposób należy wykonywać władzę rodzicielską, określi tryb utrzymywania przez dziecko kontaktów z drugim z rodziców oraz ustali wysokość świadczeń alimentacyjnych na rzecz dziecka, wydając orzeczenie stwierdzające trwałe i zupełny rozkład pożycia małżeńskiego, orzeczenie unieważniające małżeństwo lub wyrok orzekający rozwód; sąd ustali wskazane powyżej kwestie z urzędu również w innych przypadkach, w których rodzice nie zamieszkują wspólnie, lub orzekając w sprawie o zaprzeczenie macierzyństwa lub ojcostwa, jeżeli wydanie takiego orzeczenia jest możliwe i konieczne, biorąc pod uwagę rezultat postępowania sądowego i okoliczności faktyczne sprawy.

Sąd może:

1. ograniczyć prawo drugiego z rodziców do kontaktów z dzieckiem lub zakazać mu utrzymywania kontaktów z dzieckiem;
2. nakazać, aby kontakty drugiego z rodziców z dzieckiem odbywały się w obecności specjalisty;
3. zastosować środek zapewniający ochronę praw i dobra dziecka, który będzie odpowiedni, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy; lub
4. rozstrzygnąć kwestie związane z ustaleniami dotyczącymi kontaktów dziecka z matką lub ojcem, jeżeli w chwili rozwiązania małżeństwa zamieszkiwali oni wspólnie z dzieckiem i sprawowali nad nim opiekę.

Zgodnie z art. 417 ustawy o rodzinie w postępowaniu służącym ustaleniu kontaktów dziecka z drugim z rodziców sąd ma obowiązek pouczyć rodziców, że utrzymywanie takich kontaktów ma szczególne znaczenie dla dobra dziecka, zachęcić ich do podjęcia próby wypracowania porozumienia w tej kwestii oraz do wzięcia udziału w procesie mediacji rodzinnej, o ile w tej rodzinie nie dochodziło do przemocy, a także – jeżeli rodzicom nie uda się osiągnąć porozumienia – zagwarantować, by miejsce, w którym dziecko ma utrzymywać kontakty z drugim z rodziców, było dostosowane do potrzeb dziecka, biorąc pod uwagę przeszkody natury geograficznej i czasowej dla drugiego z rodziców. Orzeczenie sądu powinno zawierać szczegółowe informacje o trybie, czasie i miejscu odbierania i zwracania dziecka przez drugie z rodziców oraz – w stosownych przypadkach – szczegółowe informacje o kosztach związanych z utrzymywaniem kontaktów z dzieckiem. Sąd zawrze w uzasadnieniu orzeczenia pisemne pouczenie określające skutki prawne niewywiązania się z obowiązku ułatwiania drugiemu z rodziców utrzymywania kontaktów z dzieckiem (są to m.in. kara grzywny lub pozbawienia wolności bądź możliwość zmiany treści orzeczenia określającego, z którym z rodziców dziecko będzie zamieszkiwało).

Zgodnie z art. 418 ustawy o rodzinie sąd może – w postępowaniu służącym ustaleniu kontaktów drugiego z rodziców z dzieckiem – ustanowić co najmniej jeden środek zabezpieczający wykonanie przyjętych ustaleń, jeżeli zachodzi podejrzenie, że to z rodziców, z którym dziecko zamieszkuje, najprawdopodobniej nie zastosuje się do treści orzeczenia w przedmiocie kontaktów z dzieckiem, w szczególności:

1. wyznaczyć osobę do udzielania wsparcia przy wykonywaniu orzeczenia lub przyjętych ustaleń, aby zapewnić dziecku możliwość utrzymywania kontaktów z drugim z rodziców; oraz
2. zobowiązać tego z rodziców, z którym dziecko zamieszkuje, do złożenia kaucji.

Orzekając takie środki, sąd weźmie pod uwagę w szczególności sposób, w jaki to z rodziców, z którym zamieszkuje dziecko, zachowywało się w przeszłości.

Zgodnie z art. 419 ustawy o rodzinie sąd może – w postępowaniu służącym ustaleniu kontaktów drugiego z rodziców z dzieckiem – orzec co najmniej jeden środek służący zapewnieniu powrotu dziecka do tego z rodziców lub środek uniemożliwiający temu z rodziców uprowadzenie dziecka (na przykład nakazanie jednemu z rodziców utrzymującemu kontakty z dzieckiem złożenie paszportu w sądzie, który orzekł dany środek, na czas kontaktu z dzieckiem, zobowiązanie drugiego z rodziców, które utrzymuje kontakty z dzieckiem, do złożenia kaucji, zakaz zbywania lub obciążania praw majątkowych drugiego z rodziców, które utrzymuje

kontakty z dzieckiem – szczegółowe informacje na temat tego zakazu wprowadza się do rejestrów publicznych, zobowiązanie drugiego z rodziców, które utrzymuje kontakty z dzieckiem, do regularnego stawiania przed uprawnionym organem – takim jak ośrodek pomocy społecznej – wspólnie z dzieckiem i w miejscu, w którym odbywają się kontakty, ustalenie miejsca, w którym mają odbywać się kontakty, zakazanie dziecku opuszczania terytorium państwa, w którym ma dojść od kontaktów, oraz wprowadzenie szczegółowych informacji o ustanowieniu takiego zakazu do krajowego lub transnarodowego systemu informacyjnego). Orzekając powyższe środki, sąd bierze pod uwagę w szczególności sposób, w jaki drugie z rodziców, które utrzymuje kontakty z dzieckiem, zachowywało się w przeszłości.

Zgodnie z art. 421 ustawy o rodzinie orzeczenie dotyczące władzy rodzicielskiej lub ustalające kontakty z dzieckiem nie wymaga uzasadnienia, jeżeli sąd wydał je na podstawie porozumienia między rodzicami zawartego zgodnie z przepisami ustawy o rodzinie lub jeżeli orzeczenie zostało ogłoszone ustnie w obecności wszystkich stron i wszystkie strony zobowiązały się do niewnoszenia środków zaskarżenia.

8 Jeśli sąd powierzy wyłączną władzę rodzicielską jednemu z rodziców, czy oznacza to, że rodzic ten może decydować we wszystkich sprawach dotyczących dziecka bez wcześniejszego porozumienia z drugim rodzicem?

Zgodnie z art. 99 ustawy o rodzinie każde z rodziców ma obowiązek samodzielnie reprezentować dziecko w takim zakresie wykonywania władzy rodzicielskiej, w jakim władza rodzicielska drugiego z rodziców została ograniczona zgodnie z przepisami ustawy o rodzinie lub na mocy orzeczenia sądu.

Art. 105 ustawy o rodzinie stanowi, że każde z rodziców może wykonywać władzę rodzicielską samodzielnie w pełnym zakresie, częściowo lub w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia określonej kwestii o istotnym znaczeniu dla dziecka. W powyższych sytuacjach prawo drugiego z rodziców do wykonywania władzy rodzicielskiej może zostać ograniczone wyłącznie na mocy orzeczenia sądu – wydając takie orzeczenie, sąd kieruje się dobrem dziecka. Jeżeli rodzice wspólnie wykonywali władzę rodzicielską przed śmiercią któregoś z nich, jedno z rodziców pozostające przy życiu obowiązane jest wykonywać władzę rodzicielską samodzielnie, przy czym jeżeli drugie z rodziców zmarło lub zostało uznane za zmarłego, prawo do wykonywania władzy rodzicielskiej przez tego z rodziców pozostającego przy życiu, nie wymaga potwierdzenia na mocy orzeczenia sądu. Zgodnie z przepisami art. 100 ustawy o rodzinie, powierzając jednemu z rodziców wykonywanie wyłącznej władzy rodzicielskiej, sąd rozstrzygnie, czy jedno z rodziców, któremu powierzył wykonywanie władzy rodzicielskiej, powinno reprezentować dziecko w kwestiach dotyczących jego kluczowych praw osobistych samodzielnie, czy też za zgodą drugiego z rodziców (reprezentowanie dziecka w kwestiach dotyczących jego kluczowych praw osobistych oznacza reprezentowanie dziecka w przypadku zmiany jego imienia lub nazwiska, adresu jego stałego lub tymczasowego miejsca zamieszkania bądź przysługującej mu swobody wyboru lub zmiany wyznania).

Zgodnie z art. 110 ustawy o rodzinie rodzice są upoważnieni do samodzielnego podejmowania bieżących decyzji związanych z dzieckiem w okresie, w którym dziecko z nimi zamieszkuje, niezależnie od tego, czy wykonują władzę rodzicielską samodzielnie, czy też wspólnie. W wyjątkowych przypadkach, tj. w sytuacji wystąpienia bezpośredniego zagrożenia dla dziecka, każde z rodziców jest upoważnione do podejmowania wszelkich działań koniecznych do zapewnienia ochrony dobra dziecka bez konieczności uzyskania zgody drugiego z rodziców. W takim przypadku jedno z rodziców ma obowiązek niezwłocznie poinformować drugiego z rodziców o podjętych przez siebie działaniach.

Niezależnie od tego, czy jedno z rodziców wykonuje władzę rodzicielską samodzielnie, czy też wspólnie z drugim z rodziców, rodzice są zobowiązani do wymiany informacji na temat stanu zdrowia dziecka, kwestii związanych z jego wychowaniem, a także zajęć szkolnych i zajęć dodatkowych, w których dziecko bierze udział. Wymiana takich informacji zawsze powinna odbywać się sprawnie, być przejrzysta i dotyczyć wyłącznie dziecka.

Żadne z rodziców nie może wykorzystywać ciążącego na nim obowiązku współpracy do kontrolowania drugiego z rodziców.

Ponadto zgodnie z art. 112 ustawy o rodzinie to z rodziców, którego władza rodzicielska została w określonym zakresie ograniczona, jest uprawnione do utrzymywania kontaktów z dzieckiem, podejmowania bieżących decyzji dotyczących dziecka, podejmowania pilnych działań w przypadku wystąpienia bezpośredniego zagrożenia dla dziecka oraz otrzymywania informacji na temat istotnych okoliczności wywierających wpływ na prawa osobiste dziecka. Sąd może ograniczyć zakres tych uprawnień lub pozbawić jednego z rodziców tych uprawnień orzeczeniem wyłącznie wówczas, gdy ograniczenie uprawnień tego z rodziców lub pozbawienie go tych uprawnień jest konieczne do zapewnienia ochrony dobra dziecka. Jedno z rodziców, które nie wykonuje władzy rodzicielskiej wobec dziecka, może zwracać się do drugiego z rodziców o udzielenie mu informacji na temat okoliczności wywierających istotny wpływ na prawa osobiste dziecka, jeżeli ma w tym prawnie uzasadniony interes, a także w zakresie, w jakim takie działanie nie jest sprzeczne z dobrem dziecka. W razie sporu sąd – w postępowaniu nieprocesowym oraz w odpowiedzi na wniosek złożony przez dziecko lub którekolwiek z rodziców – wyda postanowienie służące zapewnieniu ochrony dobra dziecka.

9 Co w praktyce oznacza decyzja sądu o powierzeniu rodzicom wspólnej opieki nad dzieckiem?

Zgodnie z art. 108 ustawy o rodzinie, jeżeli rodzice wspólnie wykonują władzę rodzicielską, są zobowiązani do podejmowania wszelkich istotnych decyzji dotyczących dziecka i wyrażania zgody na podjęcie działań wywierających wpływ na dziecko w drodze porozumienia. Podejmowanie istotnych decyzji dotyczących dziecka wiąże się z reprezentowaniem dziecka w sprawach dotyczących jego kluczowych praw osobistych oraz w sprawach dotyczących wartościowych składników majątku dziecka i przysługujących mu praw majątkowych. Decyzje mające istotne znaczenie dla dziecka mogą również przybierać formę innych decyzji, które mogłyby wywrzeć istotny wpływ na życie dziecka, takich jak decyzje dotyczące kontaktów dziecka z bliskimi mu osobami, decyzje dotyczące niestandardowych zabiegów medycznych lub niestandardowych metod leczenia oraz decyzje wywierające wpływ na swobodę wyboru szkoły przez dziecko. Wszystkie takie decyzje będą uznawane za ważne, o ile drugie z rodziców wyrazi zgodę na ich podjęcie. W wyjątkowych sytuacjach, np. gdy konieczne jest pilne wykonanie zabiegu medycznego, zastosowanie będą miały przepisy szczególne regulujące kwestie związane z ochroną praw pacjentów. Przepisy art. 100 ustawy o rodzinie regulują kwestie związane z reprezentowaniem dziecka w sprawach dotyczących jego kluczowych praw osobistych (w przypadku zmiany imienia lub nazwiska dziecka bądź adresu jego stałego lub tymczasowego miejsca zamieszkania, a także przysługującej mu swobody wyboru lub zmiany wyznania). Jedno z rodziców reprezentujące dziecko może skutecznie wykonywać prawo do reprezentowania dziecka w sprawach dotyczących jego kluczowych praw osobistych, jeżeli uzyskał pisemną zgodę na reprezentowanie dziecka od drugiego z rodziców uprawnionego do reprezentowania dziecka. W przypadkach przewidzianych w obowiązujących przepisach prawa uzyskanie takiej zgody nie jest konieczne, jeżeli jedno z rodziców, z którym dziecko zamieszkuje, uzyskało zgodę ośrodka pomocy społecznej. Jeżeli jedno z rodziców reprezentujące dziecko nie będzie w stanie uzyskać pisemnej zgody, sąd – w postępowaniu nieprocesowym oraz w odpowiedzi na wniosek złożony przez dziecko lub którekolwiek z rodziców – wyda postanowienie wskazujące tego z rodziców, które powinno reprezentować dziecko w danej kwestii, aby zapewnić możliwie najpełniejszą ochronę jego dobra.

W art. 101 ustawy o rodzinie ustanowiono przepisy regulujące reprezentację dziecka w kwestiach dotyczących wartościowych składników jego majątku lub przysługujących mu praw majątkowych.

Zgodnie z art. 109 ustawy o rodzinie jeżeli rodzice uprawnieni do reprezentowania dziecka nie będą w stanie osiągnąć porozumienia w zakresie podejmowania decyzji mających istotne znaczenie dla dziecka, sąd – w postępowaniu nieprocesowym i w odpowiedzi na wniosek złożony przez dziecko lub którekolwiek z rodziców – wyda postanowienie wskazujące tego z rodziców, które powinno reprezentować dziecko w danej kwestii. Jeżeli konieczne jest podjęcie istotnych decyzji wywierających wpływ na prawa osobiste dziecka, rodzice są zobowiązani do wzięcia udziału w obowiązkowych konsultacjach rodzinnych, zanim zwrócą się o wszczęcie postępowania nieprocesowego.

10 Do jakiego sądu lub organu należy się zwrócić z wnioskiem w sprawie władzy rodzicielskiej? Jakie formalności należy spełnić i jakie dokumenty dołączyć do wniosku?

Wnioski należy składać do właściwego miejscowo sądu rejonowego; przed ten sam sąd należy również wytaczać powództwa w tym zakresie.

Zgodnie z art. 34 kodeksu postępowania cywilnego (Zakon o porządku postępowania) sądy rejonowe orzekają w pierwszej instancji w następujących sprawach: o ustalenie, czy w danym przypadku doszło do trwałego i zupełnego rozkładu pożycia małżeńskiego, czy należy unieważnić małżeństwo lub czy małżonkom należy udzielić rozwodu; o ustalenie lub zaprzeczenie ojcostwa lub macierzyństwa; mających na celu wskazanie tego z rodziców, z którym dziecko będzie zamieszkiwało; dotyczących władzy rodzicielskiej, co do których równolegle toczy się postępowanie o ustalenie, czy doszło do trwałego i zupełnego rozkładu pożycia małżeńskiego, czy należy unieważnić małżeństwo lub czy małżonkom należy udzielić rozwodu.

Zgodnie z przepisami ustawy o rodzinie przed wytoczeniem powództwa o udzielenie rozwodu małżonkom wspólnie wykonującym władzę rodzicielską nad ich małoletnim dzieckiem lub przed wszczęciem innego postępowania sądowego dotyczącego władzy rodzicielskiej i prawa do kontaktów należy przeprowadzić obowiązkowe konsultacje rodzinne. Przepisy ustawy o rodzinie dotyczące przeprowadzenia obowiązkowych konsultacji rodzinnych przed wytoczeniem powództwa o udzielenie rozwodu małżonkom wspólnie wykonującym władzę rodzicielską nad ich małoletnim dzieckiem stosuje się odpowiednio do obowiązkowych konsultacji rodzinnych przeprowadzanych przed wytoczeniem powództwa o wskazanie tego z rodziców, które ma być uprawnione do wykonywania władzy rodzicielskiej oraz o ustalenie kontaktów dziecka z drugim z rodziców w sytuacji, w której związek małżeński/partnerski jego rodziców uległ trwałemu i zupełnemu rozkładowi. W ustawie wskazano przypadki, w których obowiązkowych konsultacji rodzinnych nie przeprowadza się. Obowiązkowe konsultacje rodzinne rozpoczynają się na wniosek strony. Taki wniosek należy skierować do ośrodka pomocy społecznej w formie pisemnej lub ustnej (składając oświadczenie, które zostanie wpisane do rejestru). Usługi w zakresie obowiązkowych konsultacji rodzinnych świadczy zespół specjalistów ośrodka pomocy społecznej właściwego dla miejsca stałego lub tymczasowego zamieszkania dziecka lub dla miejsca, w którym małżonkowie lub partnerzy pozostający w związku partnerskim mieli swoje ostatnie stałe lub tymczasowe wspólne miejsce zamieszkania. Obowiązkowe konsultacje rodzinne są procesem wymagającym osobistego udziału członków rodziny (nie dopuszcza się możliwości wyznaczenia pełnomocnika). Po zakończeniu obowiązkowych konsultacji rodzinnych ośrodek pomocy

społecznej sporządzi sprawozdanie z przebiegu tych konsultacji, które pozostanie ważne przez okres sześciu miesięcy od dnia ich zakończenia.

Przed wniesieniem pozwu o rozwód powód ma obowiązek stawić się na pierwszej sesji mediacji rodzinnej.

W zależności od rodzaju powództwa (spór małżeński; spór o ustalenie lub zaprzeczenie macierzyństwa lub ojcostwa; spór dotyczący władzy rodzicielskiej, spór o ustalenie kontaktów z dzieckiem, powództwo o orzeczenie rozwodu na zgodny wniosek małżonków lub wniosek o zatwierdzenie planu wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej) powód powinien złożyć – niezależnie od innych dokumentów – sprawozdanie z przebiegu obowiązkowych konsultacji rodzinnych / dowód potwierdzający udział w pierwszej sesji mediacji rodzinnej / plan wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej. Dokumenty, które powód będzie zobowiązany złożyć, będą się różniły w zależności od rodzaju powództwa.

11 Jaką procedurę stosuje się w takim przypadku? Czy można zastosować procedurę nadzwyczajną?

We wszystkich postępowaniach w sprawach dotyczących dziecka, które uregulowano w prawie rodzinnym, właściwe organy mają obowiązek działać niezwłocznie, chroniąc jednocześnie dobro dziecka.

12 Czy można uzyskać pomoc prawną na pokrycie kosztów postępowania?

Tak. W Chorwacji kwestie związane z nieodpłatną pomocą prawną regulują przepisy ustawy o nieodpłatnej pomocy prawnej (Zakon o besplatnoj pravnoj pomoći) (Dziennik Urzędowy Republiki Chorwacji [Narodne Novine, NN] nr 143/2013).

13 Czy od decyzji w sprawie władzy rodzicielskiej przysługuje odwołanie?

Tak. Strony mogą zaskarżyć orzeczenie wydane w pierwszej instancji w terminie piętnastu dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia, chyba że w kodeksie postępowania cywilnego przewidziano inny termin. O ile obowiązujące przepisy prawa nie stanowią inaczej, strony mogą zaskarżyć również postanowienie wydane przez sąd pierwszej instancji w postępowaniu nieprocesowym uregulowanym w ustawie o rodzinie. Środek zaskarżenia należy wnieść w terminie piętnastu dni od dnia doręczenia orzeczenia.

14 W niektórych przypadkach może zachodzić konieczność wystąpienia do sądu lub innego organu o wykonanie decyzji w sprawie władzy rodzicielskiej. Jaka procedura ma zastosowanie w takim przypadku?

W takim przypadku należy zwrócić się do właściwego miejscowo sądu rejonowego. Postępowanie egzekucyjne prowadzi się zgodnie z przepisami ustawy o egzekucji (Ovršni zakon), jednakże w ustawie o rodzinie ustanowiono szczególne przepisy egzekucyjne, służące zapewnieniu wydania dziecka rodzicowi oraz zagwarantowaniu rodzicowi możliwości utrzymywania kontaktów z dzieckiem (art. 509–525 ustawy o rodzinie).

15 Co należy zrobić, aby orzeczenie dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej wydane przez sąd w jednym państwie członkowskim zostało uznane i wykonane w drugim państwie członkowskim?

W takim przypadku należy wystąpić o uznanie orzeczenia wydanego przez sąd zagraniczny zgodnie z przepisami ustawy o rozwiązywaniu konfliktów prawa z regulacjami innych państw w niektórych stosunkach (Zakon o rješavanju sukoba zakona s propisima drugih zemalja u određenim odnosima) (NN nr 53/91, 8/01).

Od dnia 1 lipca 2013 r. Chorwacja wdraża rozporządzenie Rady nr 2201/2003 dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000. Przepisy rozdziału III tego rozporządzenia stosuje się odpowiednio do uznawania i stwierdzania wykonalności orzeczeń dotyczących władzy rodzicielskiej.

Wniosek o uznanie albo nieuznanie, wniosek o stwierdzenie wykonalności oraz wnioski o wykonanie należy złożyć do właściwego miejscowo sądu rejonowego.

Wnioski należy składać do właściwego miejscowo sądu rejonowego; przed ten sam sąd należy również wytaczać powództwa w tym zakresie.

Przepisy rozporządzenia Rady nr 2201/2003 dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, mają zastosowanie do postępowań dotyczących uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych przez sądy zagraniczne.

16 Do którego sądu w danym państwie członkowskim należy się zwrócić, aby wnieść środek zaskarżenia od postanowienia o uznaniu orzeczenia dotyczącego odpowiedzialności rodzicielskiej wydanego przez sąd w innym państwie członkowskim? Jaki rodzaj postępowania ma zastosowanie w takich sytuacjach?

Środki zaskarżenia należy wносить do sądu rejonowego. Zostaną one przekazane do rozpoznania sądowi okręgowemu.

Przebieg postępowania odwoławczego regulują przepisy rozporządzenia Rady nr 2201/2003 dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, oraz przepisy kodeksu postępowania cywilnego.

17 Jakie prawo zastosuje sąd w postępowaniu w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej w sytuacji, gdy dziecko lub strony nie mieszkają w danym państwie członkowskim lub są obywatelami różnych państw?

Zgodnie z art. 40 ustawy o rozwiązywaniu konfliktów prawa z regulacjami innych państw w niektórych stosunkach prawem właściwym dla stosunków między rodzicami a dziećmi jest prawo państwa, którego obywatelami są rodzice i dzieci. Jeżeli rodzice i dzieci są obywatelami różnych państw, prawem właściwym jest prawo państwa, w którym znajduje się ich wspólne miejsce stałego zamieszkania. Jeżeli rodzice i dzieci są obywatelami różnych państw i nie mają miejsca zamieszkania w tym samym państwie, prawem właściwym jest prawo chorwackie, o ile dziecko lub którekolwiek z rodziców jest obywatelem chorwackim. Stosunki między rodzicami a dziećmi nieobjęte powyższymi przepisami reguluje prawo państwa, którego obywatelem jest dziecko.

Od dnia 1 stycznia 2010 r. Chorwacja wdraża konwencję haską z 1996 r. o jurysdykcji, prawie właściwym, uznawaniu, wykonywaniu i współpracy w zakresie odpowiedzialności rodzicielskiej oraz środków ochrony dzieci.

Dodatkowe informacje można uzyskać, zapoznając się z następującymi dokumentami:

ustawą o rodzinie (NN nr 103/15),

ustawą o egzekucji (NN nr 112/12, 25/13, 93/14),

ustawą o rozwiązywaniu konfliktów prawa z regulacjami innych państw w niektórych stosunkach (NN nr 53/91, 88/01),

ustawą o nieodpłatnej pomocy prawnej (NN nr 143/2013),

aktem wykonawczym do rozporządzenia Rady nr 2201/2003 dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (NN nr 127/2013),

rozporządzeniem Rady nr 2201/2003 dotyczącym jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1347/2000.

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 17/07/2019